

РЕШЕНИЕ

№ 4435

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3916** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на, М. В., [дата на раждане], гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], ул.,Д-р Х. Т.“№36, чрез представител по пълномощие адв. В. У. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-3882/16.02.2023г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, издаден на основание чл.10,ал.1,т.23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че оспореният отказ е неправилен, и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Оспорват се изводите на административния орган, че еднократно посещение на декларирания адрес за пребиваване в България може да послужи като основание за отказ. Сочи се, че в подадените документи кандидатът е посочил адрес в България, но не е удостоверил, че ще пребивава постоянно на този адрес. Счита се, че това е адрес, на който да му бъдат изпращани съобщения в Република България по официален ред, приравнен на постоянен адрес за български граждани, като за него дори не следва да бъде предоставен договор за наем. Наличието на осигурено жилище в България не задължавало лицето да живее постоянно в него, нито адресът да се ползва реално. Въз основа на декларацията на собственика на имота оспорва констатациите за деклариране на неверни данни. Визира несъответствие с целта на закона и нарушение на чл.6, ал.2 и ал.5 АПК. От съда се иска отмяната на оспорения административен акт

по изложените в жалбата и писмени бележки от адв. У. съображения. Претендират се сторените по делото разности по списък.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция", МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Ч. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващата М. В., [дата на раждане] , гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №01140050120221207, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.43/.

На 21.09.2022г. жалбоподателката М. В. е подала Заявление, с рег. № 536500-3583/21.09.2022г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.32-34/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чуждата гражданка са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35,ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирала е адрес в Република България, на който ще пребивава : [населено място], област Б. Представила е също: заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; трудов договор № 015/21.09.2022г. сключен между „Никлеон Бау“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и М. В., за длъжност „технически сътрудник“, на пълно работно време от 8 часа дневно и работно място [населено място], Свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд П., Република С., в превод на български език; декларация с нотариална заверка на подписа от Н. И. С., ЕГН [ЕГН], лк №644410308, издадена на 30.01.2013 г. от МВР – Б., с която същата е декларирала, че притежава собствено жилище по нотариален акт № 69, находящо се в [населено място], [община] ,област Б., което съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ предоставя за ползване на М. В., [дата на раждане] , гражданин на Република С., по време на пребиваването и в Република България за да бъде регистрирана адресно там.

С писмо, рег. № 536500-3837/05.10.2022 г. на Областна дирекция "Миграция" Б., копие от което е изпратено служебно до ИА “Българите в чужбина“, чужденецът на 07.10.2022г.е бил уведомен на електронен адрес [електронна поща], че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок оспорващата В. следва да представи удостоверение, от което да е видно ,че е от български произход. На чужденеца е указано ,че в случай, че посоченият документ не бъде представен в група „Миграция“-Б., в срок, производството ще бъде прекратено./л.39-40/ .

В хода на административната процедура, с писмо рег. №БЛ-31-2759/03.10.2022 г. по описа на ТДНС-Б. към ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че М. В., представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същата да

получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.47/.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективизирана в Докладна записка, рег.№5365р-2789/22.12.2022г.,на младши ПИ А. А. в група „Миграция“ към ОД на МВР-Б., адресирана до началника на Група „Миграция“ към ОД на МВР-Б.

От съдържанието на същата се установява следното :На 15.11.2022 г. служители на дирекция „Миграция“ са извършили проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място] , област Б.. Чуждата гражданка не била установена на адреса. Установено е от проведения разговор и писмени обяснения на Н. И. С. , че заедно с двамата и братя И. И. С. и В. И. С. са съсобственици по наследство, на двуетажната къща в [населено място], с обща застроена площ 160 кв.м., състояща се от 5 броя стаи с основно предназначение, с обща площ 90 кв.м. В къщата живеели Н. С. и И. И. С. ,а другия брат В. С. живеел в [населено място]. Н. С. заявила ,че била безработна, трябвали и пари и чрез посредник сключила договор за наем с четирима чужди граждани от С., които никога не била виждала и които никога не са живели в къщата и. За всеки наемател и били заплатени по 50 евро. Тя дала съгласие пред нотариуса само за регистрация на адреса на М. В..

Изготвено е отрицателно становище по чл.46 ППЗЧРБ на началник група „Миграция“, Областна дирекция МВР Б., рег.№ 5365р-2816/30.12.2022г. при ОД МВР Б., тъй като кандидатът съзнателно и целенасочено е декларирал неверни данни, като заявил адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 5364р-3882/16.02.2023г.на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Административният орган е приел, че заявление с рег. № 536500-3583/21.09.2022г. по описа на група „Миграция“ при ОД МВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чуждата гражданка в [населено място], [община], обл.Б., където същата не била установена. Въз основа на нея и на обясненията на един от собствениците на имота Н. И. С., предоставила на оспорващата декларация с нотариална заверка на подписа, съгласно §1,т.20 от ЗЧРБ, административният орган е приел, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписана в регистрите на населението М. В. е декларирала неверни данни, като пред административния орган е заявила адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чуждата гражданка. Това е дало на органа на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, да постанови отказ по заявление, рег. № 536500-3583/21.09.2022г.

От приетата като доказателство в о.с.з. на 14.06.2023г. справка за пътуване на лице -чужд гражданин се установява че М. В. , гражданин на Република С. , [дата на раждане] за периода 16.02.2022г. до 14.06.2023г., е влязла в Р България през ГПП К.

на 21.09.2022г., в 07.04ч., с лек автомобил и на същата дата 21.09.2022г., в 17.15ч. през същия ГПП К. е излязла от Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателката е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 29.03.2023 г. на упълномощено лице К. У., жалбата е депозирана до съда на 12.04.2023г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от директор на дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл.59,ал.2 ,т.4 АПК.-отказ по чл.26,ал.1 вр. чл.10ал.1,т.23 предл 2 ЗЧРБ-чужденецът е декларирал неверни данни.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните по делото, че оспорващата има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото от нея заявление са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и безсрочен трудов договор, сключен на 21.09.2022г между „Никлеон Бау“ ЕООД ЕИК[ЕИК] и М. В., за длъжност „технически сътрудник“, на пълно работно време от 8 часа дневно.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 15.11.2022 г., обективизирана в Докладна записка с рег. № 5365р-2789/22.12.2022 г., в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване, чуждата гражданка не пребивава на този адрес, поради което е декларирала неверни данни.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателката В. е посочила изрично в депозираното от нея заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес в с Л. ,за което е представила и декларация с нотариална заверка на подписа от собственик на имота Н. С..

Неоснователни са оплакванията на оспорващата, че отказът се основава единствено на ненамирането и на декларирания адрес за пребиваване в България. При извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения на собственик на недвижимия имот. Предоставената информация в докладната записка се основава и на справки в информационните масиви на МВР. Пред съда ответникът представя справка за пътувания на лице – чужд гражданин за периода 16.02.2022 г. – 14.06.2023 г., според която, М. В., гражданство: Сърбия, родена на 27.11 1987 г., през 2022 г. е влязла в България еднократно – на 21.09.2022 г., след което на същия ден е излязла от

страната.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за деклариращи неверни данни.

Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чуждата гражданка ще пребивава в [населено място], обл.Б.. Проверките в информационните масиви на МВР са показали, че на този административен адрес, пребивават общо 6 лица. Собственикът Н. И. С. декларира, че за жилището има сключени няколко договора за наем с лица –чужди граждани, които не познава, не е виждала и които никога не са пребивавали на адреса. Обективният факт е, че чуждата гражданка е била в страната само в деня на сключване на трудовия договор. Това обстоятелство в случая се потвърждава и от данните за влизанията и излизанията на оспорващата в и от България.

Дори да се приеме тезата на оспорващата, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното и ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Показанията на собственика са в друга насока – чуждата гражданка не е пребивавала на адреса. Конкретният факт на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес се установява не само от еднократното посещение на адреса, но и от обясненията на собственика на имота, както и от справките в информационните масиви на МВР. Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение. /В този см. Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“./

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо

(чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в Р България. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателката за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е длъжимо отхвърляне на оспорването. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на оспорващата не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив. При този изход на делото, въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В., [дата на раждане] , гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], ул.,Д-р Х. Т.“№36, чрез представител по пълномощие адв. В. У. срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване, рег. № 5364р-3882/16.02.2023г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР,

ОСЪЖДА М. В., [дата на раждане] , гражданин на Република С.,ЕМБГ:2711987727854, с личен паспорт №[ЕИК], изд. на 18.09.2019г. от МВР Р С., да заплати на Дирекция „Миграция“-МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: